

Nr 24

Utlåtande i anledning av motion om införande av obligatorisk bostadsförmedling.

Tredje lagutskottet har behandlat en inom riksdagens andra kammare väckt och till lagutskott hänvisad motion, nr 373 av herr *Hagberg m. fl.*

I motionen föreslås »att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer om att förslag framläggas om bestämmelser som medger möjlighet för kommun, som ansöker därom, att införa obligatorisk bostadsförmedling för alla lägenheter, som uthyras i fastigheter med mer än två lägenheter».

Redogörelse för motionens huvudsakliga innehåll lämnas nedan.

Över motionen har i den ordning 46 § riksdagsordningen föreskriver yttrande inhämtats från bostadsstyrelsen. På begäran av utskottet har därjämte yttranden avgivits av Svenska landskommunernas förbund, Svenska stadsförbundet, Hyresgästernas riksförbund och Sveriges fastighetsägareförbund.

Gällande bestämmelser m. m.

Enligt 10 § i *lagen den 19 juni 1942 om hyresreglering m. m.* äger Konungen förordna, att i kommun, där lagen äger tillämpning, avgiftsfri bostadsförmedling skall anordnas på kommunens bekostnad. I 12 § stadgas, att Konungen äger meddela föreskrifter om skyldighet att lämna uppgifter rörande hyresledighet och hyresavtal. — Enligt 1 § äger lagen tillämpning i varje stad, köping eller municipalsamhälle, som vid 1942 års ingång hade minst 2 000 invånare, där ej Konungen annorlunda förordnar. Den skall vidare tillämpas i annan tätbebyggd ort, som Konungen bestämmer.

Med stöd av bl. a. det angivna stadgandet i 12 § hyresregleringslagen har Kungl. Maj:t utfärdat *kungörelsen den 3 december 1943 om skyldighet att anmäla hyresledighet m. m.* Enligt 3 § i kungörelsen åligger det hyresvärd att göra anmälan om att hyresförhållande, avseende bostadslägenhet, upphört eller skall upphöra i följande fall. Om hyresvärd i samband med eller efter uppsägning av hyresavtal meddelat hyresgästen, att han ej önskar låta denne kvarbo, skall anmälan göras inom tre veckor efter det sådant meddelande lämnades. Om hyresgäst uppsagt hyresavtal eller överenskommelse träffats om hyresförhållandes upphörande, skall anmälan göras inom tre dagar efter det uppsägningen gjordes eller överenskommelsen träffades. Om hyresavtal är slutet för bestämd tid utan förbehåll om uppsägning, skall anmälan göras inom tre dagar efter det hyresvärden fått kännedom om att hyresgästen icke önskar förlänga hyresförhållandet, dock senast tre veckor före

dess upphörande. Om i andra fall än nu nämnts hyresförhållande upphör, skall anmälan göras inom tre dagar efter det hyresvärden fått kännedom där- om. Har hyresgästen gjort framställning till hyresnämnden om ogiltigförkla- ring av uppsägning eller om förlängning av hyresavtal, behöver anmälan en- ligt denna kungörelse göras först efter anmaning av den myndighet eller in- rättning, till vilken anmälan eljest skulle ha avlåtits, och inom tid, som i an- maningen föreskrives. Vidare stadgas i kungörelsen att, efter det lägenheten ånyo blivit upplåten, anmälningsskyldighet inte längre föreligger. Enligt 5 § åligger det hyresvärden att om, sedan anmälan gjorts, lägenheten därefter ånyo upplåtes, underrätta den, till vilken anmälan gjorts. — Anmälan skall enligt 8 § avlämnas till den myndighet eller inrättning i orten, som Kungl. Maj:t bestämmer. — Kungörelsen skall bara äga tillämpning inom ort, där hyresregleringslagen gäller och för vilken Kungl. Maj:t särskilt föreskriver att kungörelsen skall tillämpas. — Den, som underlåter att fullgöra anmäl- nings- eller underrättelseskyldighet enligt kungörelsen straffas enligt 9 § i princip med böter, högst 100 kr.

Här må anmärkas att, även om uppgiftsskyldighet jämlikt denna kungö- relse införes, någon inskränkning i hyresvärdens frihet att välja hyresgäst inte sker.

Kungl. Maj:t har vidare utfärdat *kungörelse den 14 april 1944 om skyldig- het att lämna uppgift angående uthyrning av möblerad bostad*. Beträffande kungörelsens tillämpning gäller samma föreskrifter som i 1943 års nyss om- talade kungörelse. Enligt 1944 års kungörelse åligger det envar, som uthyr möblerad bostad, att i den utsträckning, å den tid och i den ordning statens hyresråd föreskriver lämna uppgift därom till rådet i vissa närmare angivna hänseenden. Enahanda straffsanktion gäller som enligt 1943 års kungörelse.

Hyresregleringslagen har senast förlängts att gälla t. o. m. den 31 decem- ber 1963 (prop. nr 128/1961, L³U nr 24/1961, rskr. nr 311/1961).

Enligt vad vid förfrågan i vederbörande departement uppgivits har Kungl. Maj:t förordnat *dels* jämlikt 10 § hyresregleringslagen om inrättande av kom- munal bostadsförmedling i Göteborg, Solna, Södertälje och Västervik *dels ock* om tillämpning av ovannämnda 1943 års kungörelse om skyldighet att anmäla hyresledighet m. m. i Alingsås, Alvesta, Borås, Eskilstuna, Dande- ryd, Gävle, Göteborg, Halmstad, Hälsingborg, Järfälla, Jönköping, Kalmar, Karlshamn, Karlskoga, Karlskrona, Krylbo, Landskrona, Linköping, Luleå, Lund, Malmö, Märsta (med visst undantag), Mölndal, Nacka, Norrköping, Nässjö, Sollentuna, Solna, Stockholm, Sundbyberg, Svedala, Södertälje, Trel- leborg, Uppsala, Västervik, Västerås och Örebro. Vidare har uppgivits att 1944 års kungörelse om skyldighet att lämna uppgift angående uthyrning av möblerad bostad för närvarande äger tillämpning i Hammarby i Stockholms län, Malmö, Solna, Stockholm, Sundbyberg, Södertälje, Västerås och Örebro.

Kommunal bostadsförmedling har därjämte upprättats i ett flertal orter.

Vissa bestämmelser, som skall gälla när hyresregleringslagen upphört, är intagna i en lag därom den 7 december 1956.

Här må erinras om att *chefen för socialdepartementet, statsrådet Nilsson,*

den 27 mars detta år i riksdagens andra kammare bl. a. uppgivit att en avveckling av hyresregleringen påbörjats, så att den från att ha omfattat nära 500 orter nu finnes kvar i ungefär 300 orter, därvid den i dessa i många fall bara gäller lägenheter av visst slag. Statsrådet angav vidare att han under våren väntade förslag från hyresrådet om avveckling i ytterligare ett antal orter samt att det förslaget komme att prövas från den utgångspunkten att regleringen skall avskaffas där inte läget på bostadsmarknaden gör det nödvändigt att den bibehålles.

Frågans tidigare behandling

Frågan om införande av behovsprövning på bostadsmarknaden har vid flera tillfällen varit föremål för övervägande. Vid samtliga tillfällen har tanken på obligatorisk bostadsförmedling avvisats. Såsom skäl härför har därvid särskilt åberopats att nyttan av sådan förmedling inte kunde förväntas överstiga de därmed förenade olägenheterna.

Beträffande frågans närmare behandling intill år 1950 hänvisas till redogörelse s. 10—13 i utskottets utlåtande nr 9 år 1950 (ävensom — för en mer utförlig redogörelse — till SOU 1952: 37 s. 29 ff).

I anledning av Kungl. Maj:ts *proposition nr 51 år 1950* med bl. a. förslag till lag angående ändring i hyresregleringslagen väcktes motioner, dels nr I: 42 och II: 6 dels också II: 420, i vilka hemställdes om åtgärder för införande av obligatorisk kommunal bostadsförmedling.

I sitt *utlåtande nr 9* erinrade tredje lagutskottet i här aktuell del om att förslag angående införande av obligatorisk bostadsförmedling flera gånger varit föremål för riksdagens prövning och att därvid framlagda förslag om införande av en sådan ordning inte vunnit riksdagens bifall. Enligt utskottets mening gjorde den omständigheten att bostadsbristen redan bestått i flera år och tydligen skulle komma att vara ytterligare åtskillig tid, det utomordentligt angeläget att alla utvägar försöktes för att i möjligaste mån lindra trycket, åtminstone för dem som hårdast drabbats av bristen på bostäder. Utskottet fann inrättandet av obligatorisk bostadsförmedling i kommunal regi utgöra en sådan utväg och ville därför tillstyrka att en utredning verkställdes om möjligheterna att införa en sådan ordning. Utskottet uttalade sig vidare i vissa hänseenden om den lämpliga utformningen av en sådan förmedling. — Utskottet hemställde alltså bl. a. att riksdagen, i anledning av motionerna, skulle anhålla att utredning måtte verkställas av frågan om införande av en obligatorisk kommunal bostadsförmedling i enlighet med av utskottet angivna riktlinjer samt att därefter förslag till lagstiftning i frågan måtte framläggas för riksdagen.

Mot utlåtandet i nu aktuell del reserverade sig åtta av utskottets ledamöter, som på anförda skäl hemställde, att motionerna icke skulle föranleda någon riksdagens åtgärd. — Utskottets beslut tillkom genom lottning.

Riksdagen godkände i förevarande del reservationen (FK 13: 137 d, AK 13: 187 d).

År 1951 tillkallades sakkunniga för att utreda bl. a. frågan i vilken ut-

sträckning och på vad sätt en fördelning av ledigblivna lägenheter efter behovsprinciper borde genomföras. De sakkunniga antog benämningen *hyresregleringskommittén*.

Jämväl vid 1951 års riksdag behandlades frågan om införande av obligatorisk kommunal bostadsförmedling (se tredje lagutskottets utlåtande nr 13).

År 1952 framlade *hyresregleringskommittén* ett *betänkande om behovsprövning på bostadsmarknaden* (SOU 1952: 37). Kommittén konstaterade (s. 128 ff) att allvarliga missförhållanden förelåg i fråga om fördelningen av bostadslägenheterna och att dessa missförhållanden kunde antagas komma att bestå ännu flera år, om inga åtgärder däremot vidtogs. Kommittén fann två vägar framkomliga, då det gällde att söka råda bot i situationen, därvid båda gick ut på en bostadsmarknadsreglering. Den ena avsåg reglering genom lagstiftning och den andra genom frivilliga överenskommelser med fastighetsorganisationerna. Kommittén förordade (s. 141) på anförda skäl det senare alternativet.

I *proposition nr 151 till 1953 års riksdag* angående bl. a. förlängning av hyresregleringslagstiftningen förordade (s. 32) departementschefen ett förslag med frivilliglinjen.

Tredje lagutskottet behandlade propositionen i sitt av riksdagen godkända *utlåtande nr 18*, vari jämväl prövades bl. a. motionerna I: 445 och II: 542, som avsåg införande av obligatorisk kommunal bostadsförmedling. Utskottet anslöt (s. 20) sig till frivilligalternativet och avstyrkte under hänvisning härtill de angivna motionerna.

År 1955 avlämnade *hyresregleringskommittén* ett *betänkande om hyresregleringens avskaffande m. m.* (SOU 1955: 35).

I anledning av bl. a. detta betänkande framlades vid 1956 års riksdag en *proposition, nr 168*, med bl. a. förslag till lag angående ändring i hyresregleringslagen och lag med vissa bestämmelser, som skall iakttagas, sedan hyresregleringen upphör. I propositionen föreslogs bl. a. en successiv avveckling av hyresregleringen skola taga sin början den 1 juli 1956. Kungl. Maj:t skulle således äga besluta att bl. a. hyresregleringslagen skulle upphöra i ort eller del av ort, där läget på bostadsmarknaden icke krävde fortsatt reglering. Om avvecklingen skulle medföra stora hyresstegringar, skulle hyresregleringen kunna återinföras. För att bereda hyresgäst ett tillfredsställande besittningsskydd till förhyrd lägenhet föreslogs vidare en provisorisk lagstiftning om besittningsskydd för hyresgäst.

Propositionen behandlades av *tredje lagutskottet i utlåtande nr 28 år 1956*. I samma utlåtande behandlades bl. a. motionerna I: 355 och II: 274, vari föreslogs genomförande i viss form och utsträckning av lagstiftning om fördelning av hyreslägenheter efter behovsprincip genom samhälleligt (kommunalt) organ. Utskottet, som i förevarande avsnitt var enhälligt, angav (s. 71) för sin del att enligt dess mening skäl ej fanns att, när hyresregleringen stod inför sin avveckling, genomföra sådan lagstiftning. Utskottet hemställde (s. 86) också att de ifrågakvarande motionerna inte skulle föranleda någon riksdagens åtgärd.

Riksdagen biföll vad utskottet i denna del hemställt liksom — jämväl i enlighet med utskottets hemställan (jfr därvid också utskottets utlåtande nr 21 år 1956) — propositionen, dock med den ändringen att avvecklingen skulle taga sin början den 1 januari 1957.

Angående riksdagens behandling i övrigt av hyresregleringsfrågor under senare år må hänvisas till tredje lagutskottets utlåtanden nr 20/1957, 15/1959, 24/1961 och 15/1962.

Motionens innehåll m. m.

Motionärerna anger att orsaken till att full effektivitet inte uppnås i bostadsförmedlingarnas verksamhet är att förmedlingarna bara förfogar över en del av bostadsbeståndet, t. o. m. när det gäller nyproduktionen. Om en effektivare verksamhet skall kunna uppnås är det, enligt motionärerna, nödvändigt att på orter med stor bostadsbrist införa obligatorisk bostadsförmedling. I motionen erinras om frågans behandling i riksdagen år 1950 och anges att det inte kan bestridas att bristen på bostäder nu i städer och tätorter är större än då. Motionärerna anger såsom ett obestriddigt faktum att bristsituationen i tätorterna kommer att bestå ännu under överskådlig tid, varför det inte finnes någon anledning att med förespeglning om en lättnad i bostadsproduktionen inom den närmaste tiden avstå från att möjliggöra för städer och tätorter med stor bostadsbrist att införa en obligatorisk bostadsförmedling och därmed säkerställa en rättvisare fördelning av bostadslägenheter. Det anges att obligatorisk bostadsförmedling bara bör ifrågakomma, där stor bostadsbrist råder. Därför bör det ankomma på kommunerna själva att besluta om tillämpning av den obligatoriska förmedlingen. I motionen anföres vidare att det bör stipuleras att skyldigheten att ställa bostadslägenhet till förmedlingsorganets förfogande ej skall avse »fastighet med mindre än två lägenheter, ej heller möblerade rum».

Beträffande det fullständiga innehållet hänvisas till motionen.

Utskottet vill i sammanhanget erinra om att vid innevarande riksdag väckts likalydande motioner, nr 192 i första kammaren av herrar Lennart Geijer och Gunnar Berg samt nr 246 i andra kammaren av herr Svenning m. fl., vari föreslagits att riksdagen hos Kungl. Maj:t skall hemställa om en allsidig utredning angående bostadsförmedlingens organisation och principer i avsikt att utröna möjligheterna att åstadkomma normgivande regler för en i princip enhetlig bostadsförmedlingsorganisation för alla kommuner, som nu har eller i framtiden kommer att inrätta kommunal bostadsförmedling. — I motionerna anges bl. a. att det är av vikt att de kommunala bostadsförmedlingarna får ett större material att arbeta med än som f. n. är fallet på många platser i landet.

Förevarande motioner har hänvisats till allmänna beredningsutskottet.

Remissyttrandena

Det av motionärerna framförda förslaget har avstyrkts av samtliga remissinstanser.

Efter en summarisk översikt angående frågans tidigare behandling och utvecklingen på bostadsmarknaden under senare år anger således *bostadsstyrelsen* att den hittillsvarande och förväntade utvecklingen av bostadsproduktion och bostadsmarknad inte synes ge anledning att nu införa en så administrativt tungrodd regleringsapparat som en obligatorisk bostadsförmedling skulle komma att utgöra. Bostadsstyrelsen anför vidare att det inte förefaller uteslutet att vissa brister hos de nu på olika orter arbetande bostadsförmedlingarna skulle kunna undanröjas, vilket borde leda till en effektivare förmedling med bättre utbyte för de bostadssökande.

Jämväl styrelsen för *Svenska landskommunernas förbund* erinrar om att frågan om obligatorisk bostadsförmedling i de större orterna varit aktualiserad i olika sammanhang samt att en sådan förmedling därvid ansetts ha så många och betydande nackdelar, att framlagda förslag om dess införande avvisats. Enligt styrelsens uppfattning har förhållandena på bostadsförmedlingsområdet inte förändrats i sådan riktning, att en aktualisering av frågan om obligatorisk bostadsförmedling nu är påkallad.

Styrelsen för *Svenska stadsförbundet* har hänvisat till ett av styrelsen avgivet yttrande över de förut omtalade motionerna I: 192 och II: 246 vid innevarande riksdag. Häri har sist angivna motioner tillstyrkts. Beträffande obligatorisk bostadsförmedling erinras jämväl i detta yttrande om frågans tidigare behandling. Härefter anföres följande:

I anslutning härtill vill styrelsen framhålla att det i vart fall för närvarande icke kan anses tillrådligt att införa obligatorisk bostadsförmedling. En dylik åtgärd utgör ett allvarligt ingrepp i den allmänna avtalsfriheten och kommer med visshet att medföra svåra problem på det administrativa planet. Visserligen är bostadsbristen alltjämt besvärande på många håll, men förhållandena på bostadsmarknaden har dock stadigt förbättrats. Sålunda har bostadsproduktionen aldrig varit så hög som för närvarande och prognoserna ter sig gynnsamma. Att i detta läge införa obligatorisk bostadsförmedling synes icke påkallat. Därest utvecklingen icke leder fram till en balans mellan tillgång och efterfrågan på lägenheter, kan det bli nödvändigt att frågan om obligatorisk bostadsförmedling upptages på nytt.

I yttrandet erinras vidare om att i de sist angivna motionerna antytts vissa andra utvägar att förbättra bostadsförmedlingarnas tillgång på lägenheter och att ge förmedlingarna vidgade befogenheter. Eftersom styrelsen finner det angeläget att främja bostadsförmedlingarnas möjligheter att fylla sin uppgift tillstyrker den utredning av de ifrågavarande spörsmålen.

Mot styrelsens yttrande har 5 av de 12 deltagande ledamöterna reserverat sig. Reservanterna avstyrker bifall till motionerna I: 192 och II: 246, enär det bör ankomma på kommunerna själva att avgöra hur bostadsförmedlingarna skall vara organiserade och efter vilka principer de skall arbeta.

Hyresgästernas riksförbund anger, att förbundet i yttrande över sist angivna motioner framhållit nödvändigheten av att en utredning företages angående principerna för bostadsförmedlingarnas organisation och verksamhet. Förbundet erinrar vidare om att enligt dess uppfattning bostadsförmedlingarna på orter med betydande bostadsbrist och med en i och för sig icke obetydlig bostadsproduktion tillföres alltför få lägenheter, framför allt i tidigare uppförda fastigheter, ävensom att förbundet i berörda yttrande rekommenderat vissa åtgärder däremot. Härefter anföres:

Ett tvingande obligatorium har emellertid enligt vår uppfattning vissa uppenbara nackdelar, varom en del utländska erfarenheter talar. Man tvingas vid obligatorisk förmedling utfärda rätt detaljerade föreskrifter, som å andra sidan nödvändiggör starkt formella bedömningar. En prövning med hänsyn till skälighet och billighet i det enskilda fallet kan därvid inte alltid äga rum. Dessutom torde något slag av överprövningsinstitut bli nödvändigt.

Avslutningsvis sägs att, då motionens syfte borde kunna uppfyllas genom andra åtgärder, förbundet hemställer att denna inte föranleder någon åtgärd.

Sveriges fastighetsägareförbund erinrar om att enligt motionärernas uppfattning full effektivitet i bostadsförmedlingarnas verksamhet icke kan uppnås så länge förmedlingarna bara förfogar över en del av bostadsbeståndet. Förbundet anför härefter följande:

Emellertid torde motionärerna högst väsentligt överskatta antalet ledigblivna lägenheter. Helt allmänt kan det tyckas som om lägenheter skulle bli lediga exempelvis vid dödsfall eller då hyresgästen avflyttar till annan ort. Så är emellertid sällan fallet. Genom den praxis som de hyresreglerande myndigheterna utvecklats i fråga om dödsbodelägares rätt att överlåta »arvs» numera lägenheterna i både andra och tredje led utan att hyresvärden har möjlighet motsätta sig detta. När det gäller personer, som avflytta till annan ort och därvid icke tvingas använda sin lägenhet som byte för att erhålla annan bostad exempelvis på grund av att han erhåller tjänstebostad å den nya tjänstgöringsorten, så släpper man vanligtvis ändå inte en lägenhet, om den är belägen i en av de större bostadsområdena, för så vitt man icke tvingas härtill. Detta av rädsla för att vid en ev. återflyttning icke inom rimlig tid kunna få en ny lägenhet. Antingen låter man den stå eller hyr ut den i andra hand. Därtill kommer att bostadsförmedlingarna i allmänhet fordra att en hyresgäst som har en lägenhet och som av bostadsförmedlingen erbjudes en ny sådan gör upp med sin hyresvärd om att denne ställer den gamla lägenheten till förmedlingens förfogande. På en i vinter av Hyresgästernas riksförbund arrangerad bostadskonferens omvittnades allmänt att samarbetet i sådant hänseende mellan förmedlingarna och fastighetsägarna var gott. Det är således ett mycket ringa antal lägenheter som bli helt friställda i den privata sektorn. Med reservation för en viss överdrift skulle man kunna karakterisera de fall, där lägenheter helt friställas, som sådana där hyresgästen antingen avlider utan att efterlämna annan dödsbodelägare än allmänna arvsfonden eller emigrerar till annat land utan tanke på att återkomma.

Om motionärerna däremot med sin motion syftar till en högre grad av

rättvisa än den nuvarande vid fördelning av lägenheter måste man emellertid även vara beredd låta bostadsförmedlingarna kontrollera och handhava byten av lägenheter. En sådan åtgärd skulle emellertid enligt Fastighetsägareförbundets uppfattning få allvarliga följder för allmänheten. Bytena ha hittills varit »andningshållet», som möjliggjort en viss rörlighet på bostadsmarknaden, om än i begränsad omfattning. En reglering på detta område skulle utan tvivel lägga ytterligare svåra hinder i vägen för denna rörlighet, och situationen skulle bli än mera olidlig för båda parter på hyresmarknaden än vad den nu är.

Utskottet

Under hänvisning till bl. a. den på många orter alltjämt rådande bostadsbristen har motionärerna hemställt om införande av möjlighet till obligatorisk kommunal bostadsförmedling i viss form.

Såsom av den tidigare redogörelsen framgår, har förslag om sådan bostadsförmedling tidigare vid flera tillfällen varit föremål för riksdagens prövning. Härvid har de med en sådan verksamhetsform förenade nackdelarna ansetts överväga de fördelar, som kunnat stå att vinna därmed, och förslagen har inte föranlett någon riksdagens åtgärd.

Motionärernas hemställan har också avstyrkts av samtliga remissinstanser.

Bostadsbristen är visserligen alltjämt betydande på många håll i riket, särskilt i de större städerna. Åtgärder, som kan förbättra situationen för de bostadssökande, är självfallet angelägna. Det må emellertid framhållas, att produktionen av bostäder nu är väsentligt större än när riksdagen tidigare behandlat frågan om införande av obligatorisk bostadsförmedling. Såsom förut redovisats, har hyresregleringen också kunnat upphävas i inte ringa utsträckning och dess avveckling fortgår enligt av statsmakterna beslutade grunder. Under sådana omständigheter synes det nu än mindre än tidigare påkallat att införa en administrativt så tungrodd regleringsapparat som en obligatorisk bostadsförmedling. Såsom bostadsstyrelsen angivit, förefaller det inte heller uteslutet, att vissa brister hos de nu arbetande bostadsförmedlingsorganen skulle kunna undanröjas och en effektivare förmedling med bättre utbyte för de bostadssökande därmed ernås. I samma riktning torde jämväl kunna verka en vidgad interkommunal förmedlingsverksamhet liksom en ytterligare utveckling av samarbetet såväl mellan organisationerna på bostadsmarknaden inbördes som mellan dem och bostadsförmedlingarna. Såsom exempel på dylik samverkan må här anföras att, enligt vad utskottet har sig bekant, i Malmö nyligen träffats överenskommelse mellan fastighetsägare- och hyresgästföreningarna om att i samråd med bl. a. den kommunala bostadsförmedlingen gemensamt arbeta för att underlätta lösningen av lägenhetsfrågan för dem, som till följd av den i orten pågående saneringsverksamheten blir i behov av nya bostäder.

Utskottet vill avslutningsvis erinra om att innevarande års riksdag, så-

som tidigare nämnts, i anledning av motionerna I: 192 och II: 246 kommer att få taga ställning till frågan om bl. a. bostadsförmedlingsverksamhetens organisation och principer.

På sålunda anförda skäl får utskottet hemställa,
att förevarande motion, II: 373, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 26 april 1962

På tredje lagutskottets vägnar:

HUGO OSVALD

Vid detta ärendes behandling har närvarit:

från första kammaren: herrar Osvald, Lindahl, Göran Karlsson, Kristiansson, Knut Johansson*, Åkesson, Holmberg och Ernst Olsson*;

från andra kammaren: herrar Johansson i Torp, Nyberg, fru Torbrink, herrar Johansson i Öckerö*, Svenning, Grebäck, Hammarberg och Bengtson i Solna.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.